

MICK MAUSER EN DE VLEESPENMOORD

Een crime de la crime

De grote pendule sloeg vijf keer. Mick Mauser schonk zich een royale wodka in en ging voor het raam staan. Herfstige kruidigheid hing in de lucht. De meeste bladeren hadden hun bomen al verlaten. Mick Mauser mocht van geluk spreken. Hoe dat zo kwam, maakt het volgende misdaadverhaal duidelijk.

Jeroen Debruyne, definitief gesjeesde student geneeskunde, zat op zijn kamer ingespannen een beroep te doen op het enige talent dat hij had. In de linkerbovenhoek van een blanco blad papier kopieerde hij nauwkeurig het resultaat van anderhalve dag gepruts. Het was een inkttekening van een speurend oog, met in een halve cirkel daarboven de woorden WIJ SLAPEN NOOIT. Toen dat met goed gevolg gebeurd was, leunde hij tevreden achterover en stak een zoveelste sigaret op. Het zag er goed uit. Na drie boemeljaren en zoveel mislukte zittijden had hij eindelijk eens iets waar hij pa een plezier mee kon doen, op diens eigen verzoek weliswaar. Het was een likje zalf op de wonde. Jeroen Debruyne grinnikte even. Maar dan betrok zijn gezicht weer. Andermaal was de herfst daar, met rasse schreden. Wat nu? Hij krabde aan zijn kruis en inhaalde de rook tot in de toppen van zijn tenen.

In het tweede decennium van de 21^e eeuw steeg de criminaliteit in de stad onrustbarend. Welzijnswerkers noch wrevelagenten konden daartegen optornen. De rechtspraak liep mank. De penitentiaire administratie draaide vierkant. Het was een verschijnsel in alle steden. Diverse maatregelen van hogerhand zetten weinig zoden aan de dijk. Een nadrukkelijker en bijwijlen driester optreden van politie en zelfs leger was er het gevolg van. Veiligheid, thuis en op straat, werd het hamthema van de politici. Extreemrechts janhagel, ooit door een bedenkelijk groot aantal landgenoten naar het parlement gestemd, maar nu leeg aan het bloeden, baseerde er zijn zogenaamde partijprogramma op. Dat smeerden ze uit over verlichtingspalen, telefooncellen en verkeersborden, bijvoorbeeld tijdens het hoogseizoen van het kusttoerisme, wanneer Jan en Mie en Piet en Cindy als lemmingen massaal naar de Noordzee trokken. De harde aanpak waarvoor gepleit werd, wakkerde smeulend racisme aan.

In Kortrijk, de navel van het naarstige ‘Texas van Vlaanderen’, probeerden enkelen er iets aan te doen. Onder strikte geheimhouding werd de Civiele Cel opgericht. Dat gebeurde, zelfs zonder medeweten van burgemeester Antoon Jans, door eerste schepen Manu Debruyne en drie gelijkgezinde schepenen, op een winderige herfstavond. Niemand anders was toen op de hoogte. De vier gezworenen genoten ook stiekem van hun ietwat romantische geheimdoenerij. Op hun nachttafels thuis lagen spionagethrillers en pockets over geheime diensten, voor een kwart gelezen. En ze keken alle vier trouw naar de hersengymnastiek van chief-inspector Morse op tv, een keer per week. De vier musketiers vergaderden bij schepen Debaere, een huis in de rij. Hun vrouwen waren buitenspel gezet ten huize van schepen Demunck, wiens vrouw adembenemende Weense chocoladetaarten kon bakken. Als devies kozen de vier schepenen, op voorstel van Debruyne: WIJ SLAPEN NOOIT. Een waakzaam oog zou hun logo worden. Dat had de eerste schepen van ene Nat Pinkerton gepikt, die ooit de pionier was van het eerste professionele detectivebureau in Amerika: de fameuze bolhoedenbrigade. Ten behoeve van de interne communicatie zou de zoon van Debruyne briefpapier ontwerpen met het devies en het logo van de ovenwarme Civiele Cel erop. ‘Hij heeft momenteel toch niks anders te doen’, zei Debruyne ietwat wrang. De drie anderen keken hem medelijdend aan. ‘En wat extra zakgeld om te zwijgen ... ‘.

‘Goed’, knikte schepen Vereecke. Hij grabbelde, lang nakikkend, in de schaal met studentenhaver.

Tegen elf uur die avond was de zaak beklonken. De Civiele Cel was een embryonaal feit. De vier schepenen legden elkaar zwijgplicht op. Dat vormde geen probleem. Ook niet ten opzichte van burgemeester Jans, wiens recente interventies alom zelfs de eigen partijgenoten zuur opbraken. Eerste schepen Manu Debruyne, die in vele watertjes viste, zou persoonlijk verdere stappen ondernemen. De top van de eenheidspolitie moest een minimum aan informatie krijgen: net voldoende om die weer te vergeten (‘desnoods weg te lachen’, merkte Debaere op, maar hij kreeg vernietigende blikken hiervoor), genoeg om vrij te kunnen opereren (‘en daarmee bedoel ik onszelf’, verduidelijkte Debruyne bloederstig), te weinig om er wakker van te liggen (hier knikte het gezelschap voltallig). Overigens stond de eenheidspolitie onder de bevoegdheid van de zeer geachte heer burgemeester. Een makkie. De plannen hadden al een zeer concrete vorm aangenomen: de afgedankte kantoortjes van de stedelijke Dienst Patrimonium in de Dapperstraat moesten een opknapbeurt krijgen. En

daarna zou Mick Mauser ontboden worden. Mick Mauser was de geknipte kerel. Daar waren de vier het roerend over eens. Het was oud nieuws.

‘Het oprichten van een stedelijke Civiele Cel is een geheel nieuw idee’, bedacht eerste schepen Debruyne tevreden bij het naar huis rijden. ‘Dat zou toch ergens in de annalen van de stad Kortrijk een spoor moeten hebben verdorie. Jammer dat ik er de pers niet bij kan betrekken. Onze nationale ministers houden ook zulke geheime conclaven: ze vormen schaduwcomités die ’s lands belang dienen. Ja: ze bepalen zelfs de troonopvolging! Waarom hier dan ook niet? Ik neem mijn verantwoordelijkheid. Het geld is er. Ja, dit is pionierswerk! Wij zijn de eersten die er echt werk van maken. Ooit zal de geschiedenis ons – mij – gelijk geven. En Mick Mauser moet kracht van wet en optreden krijgen, zonder in het vaarwater van de eenheidspolitie of het gerecht eh ... te ... te varen ... nee: te belanden. Een soort van incognito, officiële Robin Hood dus, jawel. Een ... een schepping van mijn geest’.

Even had eerste schepen Manu Debruyne gewenst dat op dit ogenblik een steen de voorruit van zijn wagen verbrijzelde. Het zou de roep om meer veiligheid kracht bijgezet hebben. Het zou de kersverse Civiele Cel nog meer reden van bestaan gegeven hebben. ‘Want we denken allemaal dat het met ons niet kan gebeuren’, mompelde de eerste schepen. Hij zoemde de kantelpoort van zijn garage open. Een windvlaag joeg een legertje biggelende regendruppels over zijn voorruit. De Audi 100 gleed zijn stal binnen. Debruyne ontgordelde zich en wrong zich naar buiten. Aan zijn achteruitkijkspiegel hing een glinsterende spinnendraad. ‘Godverdomme!’ dacht hij plotseling. ‘Ik heb mijn vrouw vergeten!’ Haastig stapte hij weer in en schroeiende naar het huis van kompaan Demunck. Hoe kon hij zo stom zijn. Ze moest eens weten.

Midden in de nacht rinkelde de telefoon bij persfotograaf Marnick Holderbeke. Het was Georges Verwee, conciërge van de perscentrale op het Schinkelmanplein. ‘Marnick? Georges hier. Je sliep al zeker? Een fax duurt te lang. De burgemeester is thuis in zijn garage vermoord. Hij kwam van een vergadering van de Volkstuinen’. ‘Nee!? Wanneer!?’ riep de fotograaf uit. Zijn vrouw schrok wakker. In de kinderkamer klonk gestommel. ‘Een uur geleden of zo. Ik krijg het bericht nu pas door. De spoedgevallen ... Zijn vrouw ... ‘.

Twee minuten later vlamde Marnick Holderbeke op zijn Go Ahead Eagle naar de Hovenierstraat. Het regende en waaide stevig, maar toch hing herfstige kruidigheid in de lucht. Haastig aaneengeknoopte oranje-witte en blauw-witte

linten bakenden de plaats des onheils af. Combi's waren aan het manoeuvreren om de Hovenierstraat, een doodlopende straat ietwat buiten het centrum van Kortrijk, hermetisch af te grendelen. In het schijnsel van de lichtpanelen van de Indosuez Bank, die ooit verkeerd gegokt had door hier een leegstaande gemeenteschool te betrekken, troepten onthutste burens samen. Burgemeester Jans was bij hen een graag geziene figuur geweest, altijd in de weer tegen de verkrotting in de onmiddellijke omgeving van de niet meer zo frisse Hovenierstraat. Persfotograaf Holderbeke informeerde zich vliegensvlug, terwijl hij zijn fotoapparaat in de aanslag bracht. Burgemeester Jans, 69, was vermoord met onderdelen van zijn eigen barbecuestel. Luguber detail: zijn linkeroog was uit zijn hoofd gelepeld. Het lijk lag achter de Mercedes onder een deken, waaronder donkere vlekken te zien waren. Het had een onnatuurlijke vorm, met hier en daar eigenaardige uitsteeksels. 'Vleespennen', legde een rijkswachter uit. 'Straks komt er nog een tweede dokter'. Marnick knikte en vereeuwigde enkele seconden bedekte gruwel. Wat voor de krant geschikt was, zou hij aan de hand van de resultaten wel beslissen. Hij kende zijn vak. In de Hovenierstraat begonnen de samenscholinkjes de proporties van een volkstoeloop aan te nemen. Meer journalisten daagden op, uit hun eerste slaap of tweede dronkenschap gerukt. 'Zijn er sporen gevonden? Aanwijzingen?' 'Zeg, daar is het nog te vroeg voor hé! Het lijk is nog bloedvers!' 'Gij leest te veel boekjes'. 'Da's een cliché als een kathedraal verdomme!' 'Nee. Niet echt. Misschien waren er wel twee daders. Dat is niet duidelijk. De burgemeester is ... was ... niet van de kleinsten. Zijn linkeroog is eh ... is eruit'. 'Is er gevochten?' 'Waarschijnlijk niet. Niemand hier in huis of van de omwonenden heeft iets gehoord van verdachte aard. De daders zullen wel de spuitbustruc toegepast hebben. Met zo'n onverwachte wolk Angel Dust in je gezicht ben je totaal weerloos. Blind als een mol, meneer. Dat wordt de laatste tijd veel gebruikt door het schorem. Ik durf wedden dat ... '. 'Angel Dust??' 'Ja, het nieuwste goedje op de gruwelmarkt. Straffe verdoving. Ogenblikkelijke werking. Een aantal inbraken de laatste tijd wijzen... '.

De politieman werd weggeroepen. Vijf, zes reporters krabbelden iets over Angel Dust in hun notitieboekje, stiekem bij elkaar spiekend in verband met de schrijfwijze van dat verdovende goedje. Marnick Holderbeke nam nog enkele foto's en maakte dan plaats voor andere fotografen. Hij zette zijn helm weer op en verdween op zijn indrukwekkende Go Ahead Eagle. In de Indosuez Bank floepten nu alle lichten aan. Het was ondertussen kwart voor twee. Blauw zwieplicht kleurde de omgeving.

Eerste schepen Manu Debruyne werd locoburgemeester. Politiek gezien was dit de minst slechte noodoplossing, tot de volgende verkiezingen. Anderhalve week na de begrafenis van Antoon Jans kwamen de vier schepenen opnieuw in geheim beraad samen, ten huize van Georges Vereecke. 'Zou de moord iets te maken hebben met de Civiele Cel?' vroegen ze zich af. 'Het kan toch niet dat ...'. 'Dat linkeroog ...', opperde Julien Debaere. Hij huiverde. 'Wat bedoel je?' vroeg Steven Demunck. 'WIJ SLAPEN NOOIT ... Weet je wel ... ons logo ...'. 'Je bedoelt dat iemand van onze plannen op de hoogte was? Is?' 'Onmogelijk toch'. 'Een lek?' 'Dat oog ... brr ... in het gevecht ... brr, eng toch'. 'Kan niet'. 'Wat?' 'Een lek. Kan niet'. 'De gruwelijke moord op Antoon rechtvaardigt volledig het bestaan van de Civiele Cel!' 'Juist!' De fles jenever begon de gevoelens van de vier gezworenen te flamberen. 'Over tien, vijftien jaar geeft iedereen ons overschot van gelijk. Misschien moeten we dan zelfs onze Civiele Cel gaan uitbouwen', oreerde Demunck. 'Hopelijk zijn tegen dan onze ogen niet uit hun kassen gelepeld'. 'Het plan móét doorgaan. Het is een postuum eerbetoon aan onze eh ... aan burgemeester Antoon Jans. Het betreft hier de stedelijke veiligheid potverdorie. En het biedt onze kompaan Mick Mauser een eh ... een positie. We zijn dat hem al lang verschuldigd. Hij is te vaak over het hoofd gezien'. 'Goed'. 'Zeker weten'. 'We gaan er iets aan doen! De burger moet zich weer veilig kunnen voelen. Godverdomme, in wat voor een land leven wij eigenlijk!? De Far West??'

Nieuwbakken burgemeester Debruyne begon bijna in hoerastemming te verkeren. Hij toonde zijn kompanen andermaal het briefhoofdontwerp van zijn zoon. 'Prachtig werk', knikten die andermaal. Ietwat verontrust monsterden ze andermaal dat oog. 'Alleen voor interne communicatie!' waarschuwde Manu Debruyne. 'Morgen kopieer ik er voor ieder van jullie een honderdtal van'. 'Was Jeroen niet nieuwsgierig?' wou Georges Vereecke weten. Debruyne schudde geruststellend van nee en wreef duim en wijsvinger enkele keren krachtig over elkaar in het welbekende stomme concerto.

Zo ontstond in de post-Jans- en de loco-Debruyneperiode de geheime Civiele Cel, voorlopig bemand door één met politionele macht beklede Robin Hood en geruggensteund door vier musketiers. De gelden daarvoor werden geput uit het Fonds Desramault, een onduidelijke maar steenrijke stichting door een weduwe in het leven geroepen die nu zelf al enkele jaren wijlen was. Het Fonds Desramault bekommerde zich, naar de statuten te oordelen, om oldtimers.

Ook had het iets met proefdieren voor universiteiten. Tevens was dit Fonds niet te beroerd menslievende doelen na te streven, zoals verscheidene serviceclubs in het Texas van Vlaanderen dit deden. Het Fonds had ooit geijverd voor een oldtimerbiënnale in de toenmalige Hallen (thans X-PO) van Kortrijk. Na het verscheiden van de roemruchte weduwe en overheveling van het Fonds naar haar neef Georges Vereecke werd deze manifestatie tienjaarlijks. De menslievende kanten van de zaak beperkten zich verder tot kleinschalige sponsoring van gelegenheden. Zo werd om de twee jaar een jeep geschonken aan telkens weer een ander Afrikaans land.

De Civiele Cel in de Kortrijkse Dapperstraat werd dus van bij de aanvang een eenmanszaak, beschermd door een onzichtbare alliantie van vier. Mick Mauser, ex-verantwoordelijke voor de proefdieren aan de universiteit op de campus 't Hoge, nam de touwtjes in handen. Of kreeg die in handen. Ooit was Mauser, als hoofd van de Dienst Feestelijkheden, in ongenade gevallen bij de voorganger van burgemeester Jans. Hij werd zijgerangeerd. Via een bevriende prof kreeg hij de job bij de proefdieren. Hij deed er labo-ervaring op. Maar het was een zwarte periode voor Mick Mauser, toen al een dertiger. Ook Antoon Jans had tijdens zijn bewind steeds maar weer andere mannetjes op allerlei postjes naar voren geschoven. Mauser leek gedoemd om de rest van zijn leven tussen de universitaire kooien en aquariums door te brengen. Totdat zich deze onverwachte kans voordeed: Debruyne, en vooral Vereecke, twee Mausergetrouwen, waren hem niet vergeten. Voor wat hoorde wat: Mick was tijdens de vorige gemeenteraadsverkiezingen vaak dag en nacht op pad geweest voor ze. De zoon van Debruyne, de eeuwige maar nu definitief gesjeesde student Jeroen, volgde Mick Mauser bij de proefdieren op. Alle partijen waren tevreden. Mick nam zijn intrek in de gekalefaterde kantoortjes in de Dapperstraat, toegerust met telefoon, fax en computer. En een voorraad prachtig briefpapier, dat niet verder alleen voor interne communicatie werd gebruikt. Officieel heette het dat hij het kersvers hoofd werd van een nieuwbakken Bureau voor Verkeersveiligheid van de regio Kortrijk, een initiatief van de locoburgemeester in samenwerking met het Fonds Desramault. Om de promotie te vieren, nam Mick zijn vrouw en drie kinderen mee uit eten in The Great Wall. Zijn nieuwe job bracht hem per maand extra het bedrag op dat hij om de dertig dagen voor zijn huis in de Oostendestraat diende op te hoesten. Een fraaie sprong voorwaarts dus. En baas in eigen huis in de Dapperstraat, bovenal. Officieus werd Mick Mauser aldus eigenlijk stadsdetective, met kracht van wet bij optreden. 'Stadsarend', noemde Demunck hem. Na enige aarzeling bij de top van de

lokale eenheidspolitie werd hem volledige vrijheid van handelen toegestaan, na interventies door locoburgemeester Debruyne en de kapitaalkrachtige schepen Vereecke. Commissaris Six werd zelfs even op goedkeurend geknik en gegrom betrapt, zevenhoog in de bar boven de stedelijke politiekantoren. Six was niet bepaald een Jansgezinde figuur geweest; hij had het veel meer voor diens vervangende opvolger.

De vier gezworenen hadden dus een nieuw orgaan in het leven geroepen zonder dat er slag geleverd diende te worden of zonder dat er koppen rolden. De moord op Jans had in hun kaart gespeeld. De hindernissen eenheidspolitie en gerecht waren elegant genomen. Mick Mauser voelde zich kiplekker in zijn nieuwe huid. Hij introduceerde Jeroen Debruyne bij enkele professoren – dat was eigenlijk niet echt meer nodig, gezien diens voorgeschiedenis – en ging dan zelf aan de slag. Zijn eerste daad pleitte al voor zijn aanpak. Buiten medeweten van zijn vier beschermelingen om ging hij bij commissaris Six persoonlijk zijn geloofsbrieven overhandigen. Het betrof een kort, mondeling onderhoud, waarin Mick Mauser zijn eigen vaarwater uitstippelde en bescheiden vormen van samenwerking voorstelde. Het viel in goede aarde, want het pad was al geëffend. Resultaat was er ook al onmiddellijk. Toen Mick weer naar zijn Bureau voor Verkeersveiligheid van de regio Kortrijk in de Dapperstraat vertrok, had hij een zwarte lijst bij zich. Daarop prijken de namen van een aantal journalisten. Het betrof informanten die zowel te mijden als te verwennen waren. Het bekende spel dus. ‘De oppasser en de zeehond’, had Mick gegrinnikt. ‘Pardon?’ vroeg Six. ‘Allebei goed gedresseerd: als de zeehond kunstjes met zijn speelbal doet, gooit de oppasser een vis. Als de oppasser een vis gooit, vertoont de zeehond zijn kunstjes. Ze hebben elkaar dus goed getraind. En voor wie is het applaus?’ ‘Aha ... eh ... ja ... een zienswijze’. ‘Nooit is er iets nieuws onder de zon’, dacht Mick, terwijl hij het lijstje met de namen uit het hoofd leerde en daarna in zijn asbak verbrandde.

Ook voor zijn vrouw Trine was Mick het nieuwbakken Hoofd van de dienst Verkeersveiligheid. Hij had immers vroeger al de dienst Feestelijkheden onder zijn bevoegdheid gehad. Mick maakte een erezaak van de hem opgelegde zwijgplicht. Met zijn 39 jaren, zijn bijwijlen turbulente voorgeschiedenis en zijn heldere kop die hij toch twee à drie keer per maand in de alcohol dompelde (en een dag later dus in prairie-oesters en rode limonade in functie van herstel), wist hij waar de klepel hing. En wanneer de klok moest luiden.

Mick Mauser schonk zichzelf een flinke palinka in, een laatste prettige nasmaak van de zomerreis naar Hongarije. 'Uitkijken met drank dus', mompelde hij tegen zichzelf. 'Het is nu menens. Ook mijn veiligheid staat op het spel. Gezondheid. Jammer van Jans toch, die arme kerel. Adieu proefdieren'.

Tweede bekommernis van Mauser betrof het doorlichten van het Fonds Desramault. De röntgenfoto leverde een bevredigend resultaat op. Dat wil zeggen: er was geld genoeg om hem, Mick, tot in der eeuwigheid van een mensenleven uit te betalen. Schepen Vereecke stelde hem hieromtrent gerust. Het Fonds zat er erg goed voor. De rest, obscure oldtimers, proefdieren en vage liefdadigheid, kon Mick geen ene moer meer schelen. Vereecke, neef van de oldtimerweduwe, zou hem elke maand stipt uitbetalen. Liefdadigheid subsidieerde aldus Verkeersveiligheid. Oldtimers betoelaagden hedendaagse vehikels. Medio november was alles in kannen en kruiken. Alleen de gruwelijke moord op Antoon Jans bleef een onoplosbaar raadsel. Die had niks met roof te maken. Dat was vrijwel het enige wat vaststond. De man zelf had natuurlijk de gebruikelijke politieke vijanden gehad, maar ook in die kringen heerste alleen maar afschuw over wat men 'de vleespenmoord' was gaan noemen. Een burgervader afmaken met zijn bloedeigen barbecuevleespennen en als toetje zijn linkeroog uit zijn hoofd lepelen: het deed zelfs zijn trouwste tegenstanders rillen tot in hun ruggenmerg.

Eerste naam op de zwarte lijst die Mick Mauser van commissaris Six had gekregen, was Geert Lutters. Omdat de lijst informanten betrof die zowel te mijden als te verwennen waren, en omdat Mick de namen uit het hoofd had geleerd, noemde hij ze de 'grijze lijst'. Die was dus nu al opgeslagen in zijn grijze cellen. Dat Geert Lutters het peloton aanvoerde, verwonderde hem niet. De man had zich, als gewestelijk hoofdredacteur van de nationale krant 'Het Volksnieuws', een dubbelzinnige reputatie verworven. Iedereen kende zijn dubbelhartigheid. Door zijn artikelen had hij zich vele vrienden en vijanden gemaakt. Zelfs geslepen politici wisten nooit goed welk vlees ze in de kuip hadden. Dat hing nogal eens af van 's mans eigenbelang op dat ogenblik, zoals later vaak bleek. Lutters was ook bijzonder goed op de hoogte van een en ander. Dat wekte bij collega-journalisten meer dan verwondering, ja: achterdocht. Het Volksnieuws had in de streek echter de grootste oplage van alle kranten. En Geert Lutters voerde ook een bijzonder giftige pen. De andere journalisten op de grijze lijst vertegenwoordigden met zwier de menselijke

soort. Van ieder van hen kende Mick Mauser de zwakheden, het spraakgebrek, de eigenschappen, de stijl. Als voormalig hoofd van de dienst Feestelijkheden had hij vaak hun spitsroeden gelopen. Nu ... nu lagen de zaken wat anders. Ofschoon het Bureau voor Verkeersveiligheid ook wel eens onder spervuur zou kunnen liggen. 'Hopelijk neemt de bevoegde schepen af en toe eens een initiatief', mompelde Mick. 'Zodat ikzelf uit de schijnwerpers kan blijven. Eigenlijk ben ik puur undercover. Maar iedereen kent mij wel'.

Hij schonk zich een glas bourbon in terwijl hij met zijn rechterhand door zijn grijs dooraderde zwarte krullen woelde. Voor hem lag het ovenwarme briefpapier van de Civiele Cel. Terwijl zijn gedachten uitzwermden naar de vijf windstreken, verbond Mick de letters van WIJ SLAPEN NOOIT met het waakzame oog, zodat het geheel de vorm van een spinnenweb kreeg. Het oog zelf was de spin in het net. De letters betekenden zoveel keer buit. Hij knikte goedkeurend en nam een slok. De whisky liep tot in zijn tenen. Buiten was het spitsuur bijna ten einde. Het werd vlug donker. Mick ritste de overgordijnen van het Bureau voor Verkeersveiligheid dicht en knipte alle lichten aan. Even later dutte hij in, op de smalle richel balancerend tussen waken en slapen. Hij wist van zichzelf dat hij eigenlijk soesde en lachte onzichtbaar om de gekke bokkensprongen van zijn gedachten.

Toen gebeurde er plotseling iets zeer ouderwets.

Net alsof het ding door zijn eigen hoofd suisde en zijn gedachten versplinterde, knalde er een steen door het raam van zijn in rust gedompelde kantoor-tje. Geschrokken veerde Mick op; zijn hart ging tekeer als een drumstel. 'Whoèààhh!!' deed hij. Toen dook hij naar het ding, om het omgaand terug naar buiten te gooien. 'BOM!!!' flitste het door zijn hoofd. 'STEEN!!!' seinden zijn handen naar zijn hersenen. Mick bleef op de grond liggen, met een klemvaste keepergreep de steen vasthoudend. Overal scherven. De overgordijnen waaiden wijd uiteen. Rond de steen was papier gewikkeld; de lijm rook nog vers. Mick prutste het papier eraf. Het was een blanco blad briefpapier van de Civiele Cel. Uit het oog in het logo drupte een bloedrode traan. Die was er met nagellak bijgeverfd, dat zag je zo. Met bonkend hart krabbelde Mick overeind. Buiten op het trottoir was er al extra gedoe. Hij moffelde het stuk papier weg en spoedde zich naar de voordeur.

Een uur later zat hij met de nauwgezetheid van een oogchirurg de traan te monsteren. Het was wel degelijk nagellak. Toen ging hem een licht op. Wie profiteerden van Jans' dood? Debruyne werd locoburgemeester. Zoon Jeroen kreeg de proefdierenjob doordat ... Wie vermoordde dan Antoon Jans?? Micks blik viel weer op de traan die uit het oog biggelde. Hij betastte zijn linkeroog. 'Het serpent is onder ons, vlakbij', dacht hij. 'Voorwaar: een duivelin!' hij hield deze belangrijke troef achter de hand: hij zweeg in alle talen. Hij mocht gewoon van geluk spreken.